ILONA FIŠEROVÁ

DOPIS PRO PRINCEZNU

FILIP ŠKODA

bambook

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou produktem autorčiny představivosti nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami nebo událostmi je čistě náhodná.

ILONA FIŠEROVÁ

DOPIS PRO PRINCEZNU

FILIP ŠKODA

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Ilona Fišerová

Dopis pro princeznu

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 725. publikaci

Ilustrace Filip Škoda
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Redakce a korektury Andrea Černá
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Filip Škoda, 2026

ISBN 978-80-271-8756-0 (pdf)
ISBN 978-80-271-6377-9 (print)

Obsah

Bětka a opička Mája 7
Tatínek kouzelník 9
V domečku na stromě 12
Opička na přání 14
Nepovedené kouzlo 16
Noční kouzlo 19
Ve školce 20
Překvapení 24
Rozloučení se školkou 26
Velká školková výměna 28
Balení na cestu 30
Strýček Dominik 32
V letadle 34
V Londýně 36
Nábytek pro princeznu 38
V růžové zahradě 42
Pátrání 46
Poprask v paláci 49
Maminčino tajemství 51
Mája v paláci 54
Bětuška chce být užitečná 57
Zázrak 59
Dopis pro princeznu 62
Zpráva z paláce 65
Návrat 68
Mája ve školce 71
Konečně povedené kouzlo 74

Bětka a opička Mája

Bětušku čeká poslední týden ve školce. Po prázdninách už půjde do první třídy. Jenže se do školy vůbec netěší. A za to může Mája!

Mája je plyšová opička, kterou má Bětka ze všech hraček ve školce úplně nejradši. Opička má dlouhé nohy i ruce a krásný tmavě hnědý kožíšek. A nádherně se šklebí. Jednou se všechny děti ve školce pokoušely zašklebit jako Mája, ale nikdo to tak dobře nedokázal.

Pokaždé když má z něčeho strach, přitulí si Máju k sobě. Omotá si její ruce kolem krku a nožky kolem pasu. To se pak Bětušce rozlije v bříšku takové hezké teplo a hned je po strachu.

Jenže Mája je opička školková. A v tom je právě ta potíž. Mája musí zůstat ve školce napořád, aby si s ní mohly hrát i další děti. Přitom Bětka by ji tolik potřebovala mít jen pro sebe a nosit ji s sebou do školy. Má z ní totiž strach. Nejvíc ze psaní. Počítat už trochu umí, ale písmenka jí dělají velké potíže.

Musí se poradit s Filípkem. Filípek je Bětčin sousedka a nejlepší kamarád. Bětuška si o něm myslí, že je vesmírně chytrý. Už chodí do druhé třídy a právě od něj se dozvěděla, jak je psaní otravné. Často si totiž stěžuje, že u psaní prosedí celou věčnost. Než dokončí všechno, co jim paní učitelka uložila, uteče klidně i celá hodina. Proto tvrdí, že by bylo mnohem zábavnější si jít hrát nebo něco nového vynalézat.

Z Filípka jednou bude vynálezce. Vyrobí pro Bětušku speciální pastelku s leskem, aby dokázala správně nakreslit pleš svého dědečka. A pro sebe boty, se kterými bude moct chodit po stěně. Bez nich se totiž žádný kluk neobejde.

Filípek je zkrátka v Bětčiných očích nejchytřejší z celého vesmíru. Kluk s nejlepšími nápady. Ten určitě vymyslí, jak Máju získat nebo jak to zařídit, aby s ní Bětka mohla zůstat ve školce.

Tatínek kouzelník

Bětuška stála v chodbě u botníku a čekala, až ji maminka pustí na zahradu. Měla tam domluvený sraz s Filípkem.

Hned jak jí maminka dovolila vyběhnout, vyrazila jako o závod k nejvyššímu stromu. Každému říkala, že je to jen její strom, protože jí na něm tatínek postavil krásný dřevěný domeček. To bylo ještě předtím, než tatínek zmizel.

Domeček se tatínkovi opravdu povedl. Vypadal úplně jako loď plující ve větvích. Bětuška si myslela, že tatínek

domeček na stromě možná vykouzlil. Přesně tak, jak to umí jen praví kouzelníci. A proč by jím vlastně nemohl být? I Filípkův tatínek je opravdový kouzelník. Jmenuje se Hodásek, ale při vystoupení ve školách a školkách se představuje jako kouzelník Cobydup. Umí vytáhnout z dlaně barevné šátky a z klobouku mu občas vykoukne bílý králík.

Jednou měl vystoupení i u nich ve školce. Ne ten králík, ale Filípkův tatínek, to se přece rozumí. Kouzelník Cobydup každému něco vyčaroval a pak ještě umotal zvířátko z balonků. Bylo to legrační a dětem se to moc líbilo.

Bětuščina maminka ale říká, že jejich tatínek není kouzelník, ale truhlář, který odjel do ciziny za prací. Bětuška tomu moc nevěřila. Určitě luskl prsty a byl pryč. Slyšela, jak se maminka jednou zmínila babičce do telefonu, že tatínek je v mizení mistr nad mistry. Prý zmizel, když se jí to nejméně hodilo.

Tomu Bětuška nerozuměla, ale trpělivě čekala, až se tatínek zase objeví. Možná by ho mohla na něco přilákat. Jednou si na výletě k sobě přilákala ovečku na hrst trávy a oslíka na kus mrkve. Vrtalo jí hlavou, na co by tak mohla přilákat tatínka.

A pak ji to napadlo! Mohla by poprosit souseda Hodáska, aby jí tatínka přičaroval zpátky. Zmizelí kouzelníci se určitě nejlíp lákají na kouzla jiných kouzelníků. Požádá Filípka, aby jí to u svého tatínka zařídil.

V domečku na stromě

Bětuška seděla u stromového domečku a pohrávala si s lemem sukně, kterou pro ni ušila maminka. Rozhlížela se kolem a vyhlížela Filípka. Vzala si dalekohled a netrpělivě prohledávala zahradu. Filípek by tu měl být každou chvilku. Zatím ho ale nikde neviděla.

„Haló, jsi tam?“ ozvalo se náhle zezdola.

Bětuška namířila dalekohled na žebřík a dívala se Filípkovi přímo do obličeje. „Kde ses tu vzal? Neviděla jsem tě přicházet.“

„Ty jsi srandovní,“ prohlásil Filípek. „Přece se na mě nemusíš koukat dalekohledem, když jsem kousek od tebe.“ Natáhl ruku a nasměroval Bětušce dalekohled k plotu, aby viděla, kudy přišel.

„Jéé, nová díra,“ zaradovala se Bětuška. Už se těšila, až si prolézání rozbitým plotem také vyzkouší. Odložila dalekohled stranou a uvolnila Filípkovi nejlepší místečko. Ten hbitě vklouzl vedle ní jako ještěrka pod kámen.

„Filípku, co myslíš, dokázal by tvůj tatínek přičarovat živého člověka?“ šla Bětka rovnou k věci.

Filípek se podrbal na hlavě. „To je těžká věc. Živého člověka asi nikdo přičarovat nedokáže. Možná jen nejmocnější kouzelník na světě. A to můj tatínek není. Jednou jsem po něm chtěl, aby mi vytáhl z klobouku lyže, a to taky nedokázal.“

Bětuška byla zklamaná. „A plyšovou opičku?“ zkusila nadhodit druhé, trochu menší přání.

„Opičku by asi dokázal,“ zamyslel se Filípek. „Dneska je doma, můžeme se ho hned zeptat!“

„Pojďme rovnou!“ popoháněla ho Bětuška nedočkavě.

Opička na přání

Pan Hodásek si pozorně vyslechl Bětčino přání. Potutelně se usmíval a chodil po bytě. „Říkáš, že bys potřebovala plyšovou opičku," brumlal si polohlasně a strčil hlavu do svého velikého kouzelnického kufru. Chvíli se v něm přehraboval a cosi hledal. Občas vykoukl nad otevřeným víkem, zatroubil na trumpetku nebo zamával červenou růží. Pak zase zmizel.

Bětuška přikyvovala a netrpělivě si mačkala palce v dlaních. Nemyslela na nic jiného než na opičku Máju. Filípek si pro jistotu chytil svoje palce taky.

Filípkův tatínek najednou vystrčil hlavu z kufru a na hlavě měl vysoký klobouk. Rázem se z něj stal kouzelník Cobydup.

Filípek i Bětuška pustili palce a zatleskali.

„Zaslechl jsem, že tu nějaká holčička potřebuje opičku," pronesl kouzelník Cobydup legračním hlasem.

„Ano, já," vykřikla Bětuška a zamávala rukama nad hlavou, aby na sebe upozornila.

„Hlásit se nemusíš," klidnil ji Filípek. „Víc holčiček tu přece není."

„Když já se hrozně těším," nemohla si pomoct Bětuška. Aby zkrotila své ruce, podepřela si jimi bradu.

„Teď společně vyslovíme zaklínadlo. Opakujte po mně," vybídl je kouzelník Cobydup.

„Skáče, spěchá opička,
čeká na ni holčička.
Už je tady opice,
líbí se nám velice.“

V tu chvíli zvedl kouzelník Cobydup klobouk a vyndal z něj malou plyšovou opičku. Bětuška radostí rozpřáhla ruce a málem by se i zatočila. Když si však opičku konečně prohlédla, zase je spustila podél těla.

Nepovedené kouzlo

Kouzelník Cobydup se usmíval od ucha k uchu. Kouzlo se mu náramně povedlo. Byl na něj náležitě pyšný a těšil se, že budou mít děti radost.

Jenže Bětuška se neradovala. Bez úsměvu převzala opičku a tiše poděkovala. Na poděkování nezapomněla, přestože z vyčarovaného dárku radost neměla.

„Copak se děje?“ ptal se kouzelník Cobydup. Všiml si, že je něco špatně. „Opička se ti nelíbí?“

„Líbí,“ špitla Bětuška. „Ale není to Mája. Je úplně jiná.“

„To je mrzuté,“ podrbal se kouzelník na hlavě. Drbal se úplně stejně jako Filípek. „Další opičku už vyčarovat nedokážu.“

V tu chvíli bylo Bětušce jasné, že když se nepovedlo kouzlo s opičkou, nemůže pana Hodáska požádat ani o tatínka. Vždyť by jí mohl vyčarovat někoho úplně cizího! Na takové kouzlo se nemohla spolehnout.

„Možná bych pro tebe měl radu,“ řekl kouzelník. „Některá přání se splní sama. Stačí třikrát po sobě před spaním zašeptat kouzelnou formulku a myslet přitom na svoje přání.“

„Ale já žádnou kouzelnou formulku neznám,“ povzdechla si Bětuška nešťastně.

„Tak já tě naučím jednu takovou, co zaručeně funguje,“ řekl kouzelník Cobydup a pošeptal jí do ucha:

„Dřív než skončí moje spaní,
splní se mi moje přání.
A to přání je…“

Noční kouzlo

Večer se maminka nestačila divit. Bětuška byla umytá a převlečená do pyžama, aniž by jí to maminka musela připomínat. Nezapomněla ani na zoubky a do postýlky vklouzla bez zbytečných řečí.

„Přečtu ti pohádku. Kterou chceš?“ zeptala se maminka a sedla si na okraj postele.

„Dneska žádnou, chce se mi spát,“ odpověděla Bětuška.

Maminka se podivila. Pohádku před spaním si totiž Bětuška nikdy nenechala ujít. „Nebudeš nemocná?“ strachovala se a sáhla Bětušce na čelo, aby zjistila, jestli nemá teplotu. Všechno se jí zdálo být v pořádku.

Bětuška potřebovala mít klid na svoji kouzelnou formulku. Maminka by se určitě moc vyptávala. Jen ji poprosila, aby jí nechala rozsvícenou lampičku. Kouzlení je velká věc a kouzlit potmě si Bětuška netroufala.

Jen co za maminkou zapadly dveře, zašeptala Bětuška třikrát po sobě:

„Dřív než skončí moje spaní,
splní se mi moje přání.
A to přání je, abych u sebe měla
tatínka a opičku Máju.“

Hned nato usnula. Když ji maminka přišla zkontrolovat a otevřela v pokoji okno, kouzlo vylétlo ven.

Ve školce

Ráno čekalo Bětušku zklamání. Kouzlo nejspíš nefungovalo. Tatínek nikde a všechno vypadalo úplně obyčejně. Dokonce i za Májou musela Bětka dojít do školky jako obvykle.

Jenže pak se stalo něco zajímavého.

Paní učitelky rozdělily děti do skupinek. Učitelka Zuzka šla s předškoláky vyrábět malované rámečky na fotky a učitelka Vanda si odvedla všechny menší děti stranou. Dala si prst před ústa a čekala, až se děti zklidní.

„Děti, blíží se prázdniny a dlouho se neuvidíme. Ale já jsem vymyslela, jak si na školku vzpomeneme i o prázdninách," řekla Vanda a tvářila se tajuplně. Ráda v dětech

probouzela zvědavost. „Uspořádáme prázdniny i pro naše plyšáky.“

Děti jen valily oči. Nikdo z nich netušil, jak se takové prázdniny pro hračky pořádají.

„Až půjdete v pátek naposledy do školky, každý z vás si bude moct odnést domů jednoho plyšového kamaráda. Toho pak budete s sebou o prázdninách brát na výlety a na dovolené. A všude se s ním vyfotíte. Z těch fotek si po prázdninách uděláme krásnou výstavu,“ vysvětlovala Vanda.

Bětušce se ten nápad moc líbil, přestože nebyl určený pro předškoláky. „Já chci Máju,“ vykřikla okamžitě a zamávala rukama, až rozlila vodu.

„Bětuško, podívej, co děláš. Posloucháš, co nemáš, a takhle to pak dopadá,“ kárala ji učitelka Zuzka.

Všechny malé děti se hned začaly opičit a křičely jedno přes druhé.

„Já chci oslíka!“ volal Jakoubek.

„Ne, toho chci já!“ překřikoval ho Vojta.

„Já si beru slona,“ hlásila se Anička.

„Psst, takhle by to nešlo,“ tišila je učitelka Vanda. „Abyste se nehádali, už jsem každému z vás plyšáka vybrala.“

„Proč nemůžu mít o prázdninách Máju?“ vyptávala se Bětuška učitelky Zuzky.

„Bětuško, ty už přece půjdeš po prázdninách do školy. V pátek se s námi rozloučíš a bude z tebe školačka.“

Bětuška byla moc zklamaná a do očí jí vhrkly slzičky.

„Nebuď smutná. Pro předškoláky jsme s Vandou taky něco připravily. Můžeš se těšit na pátek, uvidíš, že se ti naše překvapení bude moc líbit," slibovala Zuzka.

„A s kým pojede Mája na prázdniny?" zeptala se Bětuška celá skleslá. Na slíbené překvapení pro předškoláky se ani trochu netěšila. Popravdě si vůbec nepředstavovala, že její kouzlo dopadne takhle špatně.

„Mája pojede na prázdniny s Johankou,“ řekla Zuzka a pohladila Bětušku po vlasech.

Bětuška byla tak rozmrzelá, že svůj rámeček natřela jen jednou barvou, aby měla práci co nejrychleji hotovou. Pak už si hrála jen s Májou. Celé odpoledne ji nechtěla dát z ruky. Potřebovala si ji co nejvíc užít, než se budou muset navždycky rozloučit.

Překvapení

Odpoledne přišla maminka vyzvednout Bětušku ze školky a při oblékání jí pošeptala: „Mám pro tebe překvapení.“

Bětuška se na ni ale zamračila a zacpala si uši. „Já nechci nic slyšet!“

„Ty nejsi ani trochu zvědavá, co to bude?“ ptala se maminka a jemně Bětušce odtáhla ruce z oušek.

Copak jí mohla Bětuška říct, jak špatně dopadlo její kouzlo? Mája nebude trávit prázdniny s ní, ale s Johankou. Už měla všech překvapení a nepovedených kouzel tak akorát dost!

„No tak, přestaň se mračit. Pojedeš za tatínkem do Anglie,“ řekla maminka a pohladila ji po vlasech. „Přece sis přála vidět tatínka, ne?“

Bětuška úplně zapomněla na rozmrzelost a rozzářila se jako sluníčko. „Hurá, hurá,“ vypískla a roztančila se po šatně. Takže kouzlo přece jen fungovalo! Uvidí se s tatínkem!

Rozběhla se zpátky do herny a povídala to každému, koho potkala. Učitelky ji musely se smíchem popohnat, aby se vrátila za maminkou do šatny.

„Pojedu za tatínkem!“ stihla ještě rozverně zavolat i na usměvavou paní kuchařku.

Cítila se lépe. A s tou Májou se to nějak vymyslí. Do pátku je ještě spousta času.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Dopis pro princeznu*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.